

Тѣ стигнаха и сложиха носилкитѣ предъ портитѣ на заставата. Войницитеѣ отъжтре излѣзоха, приближиха до носилкитѣ, гледаха убититѣ и лицата имѣ придобиваха сжщото изражение, каквото имаха ония, които бѣха пристигнали. Отдалече, наизлѣзли предъ вратитѣ си, уплашено гледаха турцитѣ отъ селото. Въ тая минута слънцето, което бѣше на залѣзване, излѣзе изъ облакъ и хвърли жълтеникавитѣ си лъчи върху дветѣ носилки. Настъпи гробно мълчание надлъжъ и наширъ изъ селото. Огрѣни отъ слънцето, лицата на убититѣ се виждаха ясно, съ сплъстената си и разбъркана коса, съ запеченитѣ рани по тѣхъ, и желти като сминъ лица, изкривени, страшни. . .

Забелязахъ, какъ погледитѣ на всички войници се насочватъ къмъ една и сжща посока и какъ, въпрѣки скръбната тържественостъ на минутата, по лицата имѣ се явяватъ усмивки. Обърнахъ се и азъ и погледнахъ: Живко бѣше напусналъ мѣстото си при вратата, отишелъ бѣше при насрещния зидъ, наполовина измазанъ съ варъ, наполовина сухъ камъкъ, и . . . какво правѣше той тамъ? Безъ да сHEME пушката отъ рамото си, но бледенъ като смъртъ, той пишеше нѣщо съ прѣстъ по стената, пишеше ту бавно, ту побързо, но съсрѣдоточено, тържествено.

Войницитеѣ, смаени и тѣ като мене, ме